

Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie september 2019

ZWK WEBSITE

[zwk lied](#)

Oud-‘Norbertijn’ Karel Sysmans had muziek al vroeg in het bloed

“Wat had ik graag met de ZWK op het podium van de Opera gestaan!”

Karel Sysmans. De naam zal sommigen onder onze lezers zeker iets zeggen. Versleet die zijn broek en zijn boeken niet in het Sint-Norbertusinstituut? En had hij geen broers, die luisterden naar de naam Ignace en Jef? Twee keer juist.

En was die jongeman ook niet muzikaal begaafd? Niet moeilijk als heel de familie – ouders en zeven kinderen - op één of andere wijze met muziek te maken had. En hoewel hij de banken van de school regelmatig – zo tussen twee lessen in – teisterde met meeslepende drumsolo's en door de klas uitbundig meegezongen stukjes liederen (Bi-pa-pe-loe-la, Kom van dat

dak af), belandde hij ondanks zes jaren Sint-Norbertus niet bij de ZWK. Vandaag maakt hij deel uit van 'Musica con Gioa', het muzikaal ensemble dat door ZWK'er Marc Coremans uit de grond werd gestampt en dat in oktober haar 20-jarig bestaan op 'humoristische' wijze viert. Maar toch! Die ZWK, potverdorie! We vroegen het hem zelf.

Hoe kwam je b.v. op Sint-Norbertus terecht?

Karel Sysmans: "Ik ben geboren in het gezegende en warme jaar 1947 in het moederhuis van de straat waar ik woonde, nl. de Pieter van Hobokenstraat. Enkele jaartjes naar school bij de zusterkes op de Sint-Jacobsmarkt en toen onze familie naar Schoten verhuisde, kwam ik eigenaardig genoeg terecht in het Sint-Norbertusinstituut. Dat kwam omdat mijn vader bij koffie Rombouts werkte in de Rudolfstraat en wij dus met z'n allen mee reden in zijn auto. Ik heb van het vijfde studiejaar – bij meneer Moonen – tot het derde middelbaar zes jaar op die school gezeten."

En dan naar elders overgestapt?

"Achteraf gezien, was ik in die periode een beetje een losbol. Ik boog me niet al te veel over de schoolboeken en toen ik het schooljaar beëindigde met 52% en enkele 'buizen', vond ikzelf dat er iets moest gebeuren. Ik trok op internaat naar de normaalschool van Sint-Niklaas en ik werd er zowaar onderwijzer.

Met dat diploma op zak gaf ik zes jaar les in Schoten onder de strenge leiding van directeur Stan Celis (later inspecteur en ook nog schepen in dezelfde gemeente). Ik zag me dat niet gans mijn carrière doen en via avondschool haalde ik op drie jaar tijd mijn diploma van psychologisch-assistent. Daardoor kon ik voor twaalf jaar beginnen in het gespecialiseerde PMS-centrum van de Delinstraat, waar ik me vooral bezig hield met kinderen voor en in het buitengewoon onderwijs. Dat vond ik alleszins een veel zinvollere job, die ik graag deed."

Je werd uiteindelijk schooldirecteur...

"Tussen 1982 en 1984 kreeg ik drie aanbiedingen om schooldirecteur te worden. Ze vonden allicht de combinatie 'onderwijzer – PMS' een meerwaarde. Bij de derde vraag heb ik 'ja' gezegd en zo kwam ik terecht in het Jonghelinckshof aan de Jonghelinckstraat in Antwerpen, een school voor doven, gehoor- en spraakgestoorden, kinderen met een leerachterstand en mettertijd ook autisten. Ik ben er gebleven tot 2002. Achttien jaar, die echter voor 25 telden, want dit was een zeer zware stiel in de grootste school op dit gebied in de ganse provincie Antwerpen. Leraren, medisch en para-medisch personeel: een geweldige bezetting qua personeel met allemaal hun eigen wensjes en klassen van soms vijf of zes leerlingen. Het was voor mij erg stresserend en héél hard werken. Ik heb nog de aankoop meegemaakt van de Romboutsgebouwen in de Rudolfstraat, waar intussen het Koca gevestigd is. Ik was dan ook erg blij dat ik op 55-jarige leeftijd

met pensioen kon gaan, want ik was helemaal op. Voor het bisdom heb ik daarna nog drie jaren als vrijwilliger meegewerkt aan het begeleiden van jonge directeurs, zoals toen b.v. Luc Korthoutd.”

Tot daar jouw carrière, maar ik kan me zelf nog herinneren dat je al heel vroeg ook door de muzikale microbe gebeten was en dat uitte zich in Sint-Norbertus regelmatig tussen twee lesuren met drumsolo's met latjes, liniaaltjes en jouw handen...

“Dat herinner ik me zelf niet meer, maar het zou wel best kunnen waar zijn. Wat ik me nog wel herinner, is dat ik van de studiemeester – de Flap als bijnaam voor meneer Perneel – straf kreeg en dat hij ze mij zou kwijt spelen, als ik voor de hele klas het liedje van Peter Koelewijn zou zingen: ‘Kom van dat dak af’. Eigenlijk dacht ik dat hij mij daarmee belachelijk wilde maken, maar ik deed dat met veel plezier en vooral: ik kreeg geen straf. Ik vond Sint-Norbertus trouwens geen slechte school. Het meeste respect had ik daar voor meneer Lermytte. Hij kwam als nieuweling op school en we dachten eens lekker met zijn voeten te kunnen spelen, maar dat liep anders af. Hij begon heel erg streng om geleidelijk iets meer toe te laten. Zoals het hoort trouwens. Maar toen hij in de lessen Geschiedenis vertelde over o.a. de Grieken en de Romeinen was het muisstil in de klas. Heel veel respect voor die man.”

Terug naar die interesse voor muziek...

“Mijn ouders en mijn zes broers of zussen deden allemaal iets met muziek: piano, trompet, notenleer aan het conservatorium, cello, blokfluit... We zongen ook veel. Zeker tijdens familiefeesten. En net als mijn broers en zussen was ik lid van het parochiekoor in Schoten. Tot mijn vader overleed. En hij was zowat de man waar ik ook op muzikaal gebied naar opkeek en bij wie ik over de schouder mee loerde wat er moest gezongen worden. Toen trok ik naar de muziekschool, want ik wilde op een zelfstandige manier mijn plan trekken in het koor. Even later mocht ik kiezen voor een muziekinstrument.

Eigenlijk wilde ik viool spelen, want dat was toch de basis van elk orkest. Maar onze dirigent raadde me dat af: veel te moeilijk als je er op 28-jarige leeftijd nog mee begint en je zal snel ontmoedigd geraken, meende hij. Kies liever voor een blaasinstrument. Voor verschillende instrumenten bestonden er wachtlijsten, maar niet voor hobo. En dus leerde ik hobo spelen. Niet gemakkelijk, maar wel mooi.”

Er nooit aan gedacht om aan te sluiten bij de ZWK?

“Absoluut. Verschillende keren zelfs. Ik wist dat jullie meezongen met het koor van de Vlaamse Opera. En ik had dolgraag eens mee met jullie op het podium gestaan in een opera van Wagner of Verdi. Dat was eigenlijk zo’n beetje een droom. Maar de rest van jullie repertoire interesseerde me minder. En er was bovendien dat engagement om elke zondag in een kerk te zingen en dat bleek helemaal moeilijk te combineren met de job en met het familieleven. Want ik was in 1972 getrouwd en we kregen ook vier kinderen. Toch is het aan de ZWK te danken dat ik intussen meespeel met het orkestje van Musica con Gioa. Ik las op jullie website dat Marc Coremans begonnen was met dat muzikale groepje en dat er een vacature was voor hobo. Toen ik met hem contact zocht, meldde hij dat ze reeds een hoboïst hadden en dat twee zulke instrumenten de balans van het orkest uit evenwicht zouden brengen. Daar had ik begrip voor. Maar toen er een half jaar later nog steeds sprake was van diezelfde vacature, stelde hij voor dat ik een auditie zou doen. Met daarbij de vraag of ik ‘stil’ kon spelen. Ik denk dat ik de enige ben in ons groepje, die ooit een auditie moest doen. Enfin, op een snikhete dag kwam Marc naar Schoten, maar ik kreeg door de warmte geen noot uit mijn instrument. Toen ik echter opmerkte dat ik ook op de Engelse hoorn blies (eigenlijk de alt-hobo) en dat daar wel muziek uitkwam, was Marc helemaal verkocht en mocht ik meedoen met Musica con Gioa.”

En vanaf toen zat er helemaal muziek in jouw leven?

“De harmonie van Schoten, de muziekschool, het orkest van de muziekschool, Musica con Gioa... En niet te vergeten: ‘Per Favore’, een groepje met vier zangers (drie broers – Jef, Ignace en ik- en nog een kameraad) dat vooral liedjes brengt in het genre van de Strangers, aangevuld met eigen nummers. Volgend jaar bestaan wij al 50 jaar en wij treden op in rusthuizen, op feesten, kermissen, voor de Okra...”

Eigenlijk een groepje zoals de Grungblavers, dat momenteel veel successen boekt?

“Weet je dat we eigenlijk mee voor een stukje aan de oorsprong lagen van de Grungblavers? Wij zouden tijdens het jaarlijkse weekeinde van de festiviteiten rond ‘Schoten schol’ (begin september) met Per Favore een liedje brengen over Schoten van Jean Bosco Safari. Tekstschrijver Guillaume Van der Stighelen kwam eens luisteren en blijkbaar vond hij het niet slecht. ‘Ik heb thuis nog een reeks goede vertalingen van evergreens liggen. Ik zal ze jullie bezorgen.’ Zogezegd, zo gedaan. Maar bij ons belandden die teksten in de schuif. Toen we ze enkele jaren later nog niet gebruikt hadden, nam hij ze terug over en begon ermee te zingen met de Grungblavers. Eerlijk gezegd: nu ben ik wel een stukje jaloers op hun huidig succes. Ze zijn intussen gekend in heel Vlaanderen, terwijl Per Favore heer en meester is in Schoten en rond de omliggende kerktorens.”

In oktober vieren jullie met Musica con Goia jullie 20-jarig bestaan. Kan je al iets verklappen over het programma van die jubileumviering?

“Ik kan alleen verklappen dat we muziek maken rond het thema ‘Humor in de muziek’. Het idee kwam er toen ik bij mijn 70ste verjaardag een feestje gaf, waarbij Per Favore en Musica con Goia samen optraden. Dat bracht ons op het spoor van ‘humor in de muziek’.”

Er zit blijkbaar nog wel een link met Sint-Norbertus in jullie groepje...

“We hebben uiteraard Marc Coremans, verder ook nog Tom Smulders, ikzelf en Rina, die verschillende jaren wiskunde gaf op Sint-Norbertus.”

Jullie traden al verschillende keren op, samen met de ZWK. Hoe beoordeel jij de ZWK?

“Het was altijd leuk om met jullie samen te werken. Het is altijd verrijkend samen met een andere groep op te treden, zoals enkele jaren geleden in de kerk van Wommelgem. Maar verder ken ik jullie eigenlijk niet genoeg om een oordeel uit te spreken. Ik herinner me nog de prachtige uitvoering van de Carmina Burana bij jullie 100-jarig bestaan, maar daar waren jullie dan eigenlijk ‘maar’ een klein onderdeel van een grotere groep.

Toch vind ik jullie iets excentrieks hebben. Want hoeveel mannenkoren bestaan er nog? Al hoor ik er persoonlijk graag de vrouwelijke toets bij.”

Heb je voor jezelf nog dromen, nog dingen die je ooit wil realiseren?

“Niks speciaals. Ik ben tevreden. Ik ben gelukkig getrouwd, ik heb toffe kinderen en zeven kleinkinderen. Op fysiek gebied heb ik – op een oorprobleem na – geen klachten. Laat me dus nog maar vele jaren gezond blijven en dat ik zo lang mogelijk kan blijven optreden met Musica con Goia en Per Favore.

Verder ben ik een echte opera-freak. Toen ik op het einde van mijn directeurscarrière helemaal ‘op’ was, ging ik naar een psycholoog. Hij vroeg me wat ik graag deed. Ik zei: ‘Luisteren naar muziek en in het bijzonder naar operamuziek’. Hij vroeg: ‘En ben je daar de laatste tijd nog naar gaan luisteren?’. Ik moest bekennen: ‘Nee, geen tijd voor!’. Drie dagen later ben ik een abonnement gaan kopen voor de KVO en dat doe ik nog steeds. Meteen was mijn ‘probleem’ opgelost.”

Ergens spijt van?

“Mocht ik geen onderwijzer, psycholoog of directeur geworden zijn, dan had ik absoluut muzikant willen worden. Ik heb heel veel spijt dat ik dat nooit geworden ben. Ik had als kind veel vroeger naar de muziekschool moeten gaan. Ik zou daar ook wel heel hard voor moeten werken hebben, want ik had daar misschien niet het talent voor, maar zoals in de rest van mijn loopbaan, moest ik het hebben van mijn doorzettingsvermogen.”

Hoe zie je de toekomst van Musica con Goia en de ZWK?

“Bij Musica con Goia was er onlangs een bevraging. Wat we goed vonden. Wat we eventueel anders wilden zien. Maar eigenlijk ben ik content zoals het er nu aan toe gaat. En de ZWK zie of hoor ik te weinig. Dus onder voorbehoud: misschien mag hun programmatie iets frisser worden.”

Geen provinciale koortoernooien meer, maar...

Het was me telkens wat: om de vier jaar moest een koor een repertorium in mekaar steken om de prominente juryleden te overtuigen van het feit dat ze nog een stem hadden en dus ook – soms iets moeilijker – composities de baas konden. Er zou bij de beoordeling o.a. rekening gehouden worden met mogelijke gloednieuwe Vlaamse muziekstukken. Wekenlang gestudeerd op een prachtig werk van pianiste Nicole De Paepe, een absolute primeur naar een tekst van Paul van Ostaijen, maar dat was de jury blijkbaar ontgaan. Toch is er ook goed nieuws: voortaan worden de provinciale toernooien afgeschaft!

Helemaal duidelijk is het allemaal nog niet, want schuilt daar geen addertje onder het gras? Wist je trouwens dat vanaf 1 januari 2019 het decreet Bovenlokale Cultuurwerking in voege is getreden? En daarin wil de Vlaamse Gemeenschap “een kwalitatieve, duurzame, diverse en geïntegreerde bovenlokale cultuurwerking uitbouwen, stimuleren en optimaliseren met als belangrijkste aandachtspunten de versterking en de bevordering van cultuurparticipatie.” Een hele boterham stadhuiswoorden.

De Vlaamse overheid wil verbinding en samenwerking versterken tussen de verschillende disciplines binnen de cultuursector, tussen de cultuursector en andere beleidsdomeinen zoals o.a. onderwijs, welzijn, toerisme, economie, én tussen het lokale en het Vlaamse niveau, lezen we in ‘Stemband’, het blad van Koor&Stem.

Subsidie

Maar voor wat, hoort wat.

Daarom voorziet het decreet in drie subsidielijnen:

- Projectsubsidie voor bovenlokale projecten; de lokale koorwerking krijgt de kans om artistiek te groeien en om binnen de eigen werking te experimenteren.
- Werkingssubsidie voor intergemeentelijke samenwerkingsverbanden.
- Werkingssubsidie voor een steunpunt bovenlokale cultuurwerking.

Hier nog niet stoppen met lezen, waarde lezer! Eerst nog even toelichten...

Koren die een projectsubsidie aanvragen, moeten beschikken over een rechtspersoonlijkheid. Maar 75% van de koren is een feitelijke vereniging en komt dus niet in aanmerking voor deze ondersteuning. Ter compensatie werd één zinnetje toegevoegd: “Koren die meewerken aan een project, maar geen aanvrager zijn van subsidie, hoeven geen rechtspersoonlijkheid te hebben.” Het zou er nog moeten aan mankeren.

De projectsubsidie kan dan weer wel verkregen worden voor drie opeenvolgende jaren in plaats van voor één jaar.

Inhoudelijk moet het project aan minstens twee van volgende functies beantwoorden: experimenteren en innoveren; creëren en produceren; spreiden en presenteren; leren en participeren.

Volgens ‘Stemband’ sluiten deze functies naadloos aan bij de dagelijkse praktijk in de lokale koorwerking. Alleen moeten ze samengebracht worden met de uitgangspunten waarop het decreet steunt, nl. verbinding en samenwerking. Met wat creativiteit moet dit mogelijk zijn, vult het blad er met de nodige realiteitszin (of humor?) aan toe.

De formele vereisten liggen immers voor de hand:

- Het project overstijgt de reguliere werking van het koor dat de aanvraag indient.
- Het project heeft een cultureel doel.
- Het project heeft een afgebakend karakter.
- Het project heeft een zakelijk deel dat financieel sluitend is.

Voor projecten die starten vanaf 1 juli 2020 en die maximaal drie jaar duren, moet alles ingediend worden op uiterlijk 15 november 2019.

Zij gaan naar een beoordelingscommissie, die de aanvraag al dan niet goedkeurt. Als de projectsubsidie meer dan 7000€ bedraagt, wordt de betaling uitbetaald via voorschotten.

Het stelsel van provinciale wedstrijden wordt dus vervangen door een projectsubsidie, die focust op verbinding en inhoudelijke samenwerking over de grenzen van de eigen sector heen.

Het is aan de koorwereld om creatief in te spelen op de mogelijkheden die het nieuwe decreet biedt, weet Koor&Stem dat deze initiatieven graag zou steunen. Zo klinkt het nog.

Namibië, een aanrader!

Een kleine 30 jaar tijdens een bioscoopbezoek zag ik het landschap voor het eerst en nu ging ik er naartoe. Netjes op tijd vertrokken om de vlucht zeker niet te missen. De familie zocht haar plaatsen en wachtte op het vertrek. Of ik de muziek niet wat raar vond, vroeg mijn dochter. 'The last post' was inderdaad niet de muziek die je verwachtte vlak voor het opstijgen. Haar woorden waren nog niet koud of de laadbrug boorde zich in de vleugel.

Na een korte nacht in een nabijgelegen hotel deden we een tweede poging. Ditmaal begeleid door muziek van de film Titanic. We vertrokken uiteindelijk met een paar uur vertraging wegens het laattijdig goedkeuren van het vluchtplan. Het was kort na middernacht toen we voet aan grond zetten in Windhoek, Namibië. Weer een korte nacht later was het tijd om de wagen op te pikken die ons een tweetal weken links van de baan doorheen het land zou voeren. Gelukkig woont de meerderheid van de bevolking van 2,5 miljoen mensen aan de vochtige noord- en zuidgrens en in de hoofdstad. Voor het overige is het land dat tweemaal Duitsland beslaat, nauwelijks bevolkt. Wij gingen voor het droge middengedeelte.

We vertrokken 350km zuidwaarts richting Kalahariwoestijn of eerder halfwoestijn daar er meer regen valt dan in een echte woestijn. Of zou moeten. Grote gedeeltes van het land hebben sinds 2011 geen echte regens meer gekend. De naam Kalahari, wat grote dorst betekent in de lokale Tswanataal was hier dus wel op zijn plaats. We bezochten enkel het zuidelijke gedeelte, daar de woestijn een 900.000 km² beslaat gaande van Botswana, Angola, Zimbabwe tot Zuid-Afrika. Hier zagen we ook de eerste dieren, giraffen, springbokken, hartebeest en stokstaartjes.

Ze komen drinken aan plaatsen waar meer en meer water opgepompt moet worden door zonne-energie aangedreven pompen. Soms tot 80 meter diep. Blijkbaar is dat ook de diepte waar water gevonden wordt op sommige plaatsen in de Kempen.

Tijdens de reis sliepen we in lodges gelegen in privé-reservaten waarvan de grootste tot 70.000ha besloegen. Door de overheid uitgebatede nationale parken zijn in de minderheid. De reservaten zijn volledig omheind en worden gefinancierd door toerisme. Toerisme dat een steeds belangrijker plaats inneemt op economisch vlak. Mijnbouw, met uranium en diamant als toppers, brengt het meeste geld binnen.

Tijd nu om door te stoten naar de Namibwoestijn. Deze situeert zich langs de kust, 150km breed en 2000 km lang.

We bezochten het zuidelijk gedeelte, Deadvlei, waar kleiplaten omringd zijn door roodkleurige duinen, te danken aan de afzetting van sedimenten uit de verder gelegen Oranjerivier. Op één van de kleiplaten staan nog steeds de stammen van dode uitgedroogde acacia's die tot 900 jaar oud zouden zijn.

In het nabijgelegen Sossusvlei is de hoop klein dat er nog ooit water zal

stromen, laat staan tot 5 m hoog.

De lokale gids vertelde dat bij de overstromingen vis meegevoerd wordt die zich ingraaft als het water opdroogt. De vis creëert een gellaag rond zich die hen in staat stelt in de grond te overleven tot er opnieuw water komt.

We steken de kreeftskeerkring over en overnachten in Swakopmund. Een stad aan de kust en één van de plaatsen waar het Duitse koloniale verleden nog het meeste zichtbaar is. Naast het Duits dat je overal hoort, de Duitse kranten en het bier en brood die in de winkel liggen, vind je hier ook de typische bouwstijl terug. Ze hebben ook lekkere oesters.

Buiten de stad vinden we flamingo's en één van de vele zeehondenkolonies. In het broedseizoen liggen hier 200.000 exemplaren bij elkaar. De stank krijg je er gratis bij.

Landinwaarts naar Damaraland. Namibië is een jonge democratie en was tot 1990 onderdeel van Zuid-Afrika. Ze voerden hier ook de politiek van thuislanden in en Damaraland behoorde toe aan het Damaravolk. Een andere erfenis van Zuid-Afrika is het Afrikaans dat je in Namibië veel meer hoort dan in Zuid-Afrika zelf. Het wordt nog actief gesproken door de bevolking.

Hier zien we de giraf en de kleine woestijnolifant. Het landschap is berg- en rotsachtig en zoals overal wijds, stil, met een overdaad aan vooral rood- en bruintinten die wijzigen naargelang de zon draait.

Omdat het zo droog is, is er ook geen bewolking en heb je elke nacht een heldere hemel vol sterren.

Licht- en luchtvervuiling kennen ze daar niet. Eindelijk het zuiderkruis gezien.

Hier vind je ook oeroude rotstekeningen, gekrast of met bloed geverfd waar o.a. drinkplaatsen liggen, waar welk type dier verblijft en gejaagd kan worden....

Nu verder noordelijk naar Etosha, een nationaal park dat voor een groot deel bestaat uit een enorme zoutpan, omgeven door droog bushveld. Etosha vertaald betekent ook groot wit plein/plaats. Tijdens de grensoorlog tussen Zuid-Afrika en Angola in de jaren 70-80 werd een groot gedeelte van de wildpopulatie afgeschoten. Deze is ondertussen hersteld en hier hadden we ogen te kort. Leeuw, giraf, olifant, neushoorn, maar ook dassen, gazelles, vogels, .. een aantal van die dieren kwamen we 's avonds telkens op het bord opnieuw tegen. De vegetarische keuken is hier nog niet echt op dreef.

Dan terug zuidwaarts met nog een laatste stop in een reservaat dat in de jaren '80 gestart is als boerderij met (te) intensieve veeteelt die de begroeiing vernielde. Dan omgevormd tot een jagerslodge om rond 2007 te transformeren tot ecotoerisme en wat nu uitgebouwd is tot een bedrijf met 300 werknemers en dat 65.000ha beslaat.

Namibië, een land in evolutie, met verkiezingen eind dit jaar, waar er voor het eerst een partij zal opkomen die de belangen van de mensen zonder land zal verdedigen, die misschien de dominantie van de noordelijke Owambostam kan doorbreken. Ik hoor het wel als één van jullie het land bezoekt.

Een aanrader!

advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Weet je dat ...

...de hitte van de voorbije weken bijna slachtoffers maakte bij eminente zangers. Zo meldde er eentje zijn afwezigheid omdat het leek of zijn rug een overgelopen dakgoot was, terwijl vrienden hem gevraagd hadden of hij soms lekkende borstimplantaten bezat. Als dat geen reden was om eens een repetitie te missen.

...daar het angstwekkende bericht tegenover stond dat de Zegge (het natuurgebied in de buurt van Lichtaart, waar we met de ZWK enkele jaren geleden een leuke wandeling maakten) uitdroogt wegens intensieve landbouw aan de rand van dit gebied dat nog toebehoort aan de Koninklijke Maatschappij voor Dierkunde (de Zoo dus).

...sommigen al de aanwezigheid op de repetities meenden te zien van een nieuw lid, maar dat het bij nader toezien de 'new look' van Luc K. bleek te zijn.

...de grote vakantie stilaan op haar einde loopt. Binnen het koor zullen de directeurs binnen het onderwijs het geweten hebben. De gepensioneerden sparen immers hun werkende collega's niet. Maar deze werkende mensen denken dan weer 'who's talking' 😊!

...we volgens onze dirigent 'Carmen' stilletjes aan onder de knie krijgen. Zeg nu zelf: niet vanzelfsprekend voor vele koorleden om een vrouw zo in het gareel te krijgen!

...onze dirigent uitstekend overeenkomt met onze pianiste. Als zij niet dadelijk de juiste plaats weet, waar ze moet beginnen, helpt hij haar subtiel: nummer 154, één-vijf-vier.

...maar ook onze pianiste kent haar plaats binnen het koor. Wanneer de dirigent vraagt om even niet mee te spelen, antwoordt ze gevat: 'Jawohl, mein General!'

...we onze dirigent ook van spirituele trekjes verdenken. 'Ik ben er zeker van dat jullie dat zo dadelijk verkeerd gaan zingen,' voorspelt hij bij een passage uit Carmen, om zich daarna op de billen te kletsen, want 'jullie traptten er met twee voeten tegelijk in'. Natuurlijk ook niet moeilijk als je weet dat het over een fragment bij de bassen ging!

...onze dirigent ons soms het water in de mond bezorgt. "Ik weet dat jullie van een triple houden, maar hier staat dan wel een triple pianissimo". Tja!

...onze voorzitter regelmatig in een verstrooide bui verkeert. Nadat al twintig keer luidop gevraagd was van wie dat blauwe jasje was dat nog aan een stoel hing in het repetitielokaal, verliet de voorzitter later op de avond verbaasd het lokaal: 'Ha, hier hangt mijn blauw jasje!'

...er overwogen wordt om voortaan inkomgeld te vragen aan het 'klein poortje', want op de laatste donderdag van augustus stonden er in het smalle gangetje het recordaantal van tien fietsen en één elektrische driewieler. En dan was de familie De G. nog niet eens volledig aanwezig.

...er al verschillende keren in ons lokaaltje een figuur is opgedoken, die – zonder toestemming – flietsende foto's maakte van de aanwezigen. Hoe zit dat nu weer met dat portretrecht?

...er daarentegen geen sprake meer is van een talentrijk fotograaf Frans, die ons nochtans nog piekfijn portretteerde aan het kasteel van Schoten.

...we onze vriend Eddy Vdd een harts-tochtelijk en voorspoedig herstel wensen om hem snel weer in onze rangen te zien opduiken.

...er voor de snelle lezers op zondag 1 september om 15u een orgelconcert plaatsvindt in de Sint-Jacobskerk met aansluitende een receptie en een mogelijkheid tot een gegidste rondleiding in de kerk waar P.P. Rubens begraven ligt. Het concert is een klavecimbelrecital door Aya Hamada (New York, Parijs, Japan) met een uitbundige selectie uit het 18de eeuwse repertoire en een mooie introductie tot de Franse, Italiaanse en Duitse late barok. Het gaat o.a. ook om werken van François Couperin, Domenico Scarlatti en J.S. Bach.

...er voor de late lezers ook nog concerten zijn op 6 oktober en 3 november, telkens om 15u.

Personalia :

Geboortes

Een vruchtbare vakantieperiode bij de nazaten van onze ZWK'ers.

- Zo werd oud-WK'er Jos Willems (en zijn eega Lin Renders) op 23 juli voor de vierde keer grootvader (en grootmoeder) van **Laurentia Willems** (53 cm, 3,9 kg). Dankzij zoon Wouter en zijn vriendin dus voor het eerst een vrouwelijk kleinkind in de familie.

- Op 10 juli werden ook Marc Mattheussen en zijn echtgenote de grootouders van **Fil Mattheussen** (53,5 cm, 3,560 kg), het zontje van Maarten en Jasmien en de broer van fiere zus Lis.

- Op 30 juni mocht Luc Korthoutd zich niet alleen verheugen over het einde van het schooljaar, maar tevens over de geboorte van kleinzoon **Obe Hillen** (47 cm, 3 kg), het kindje van Hanne Hillen en Liesje Korthoutd.

Hartelijk gefeliciteerd en veel geluk met de nieuwgeborenen!

Huwelijk

Wij kregen ook een vriendelijke uitnodiging van ex-WK'er **Jaak Van Praet**, die zijn geluk in de buurt van Haacht vond en op 7 september e.k. in het huwelijk treedt in Rotselaar. Ook hier onze hartelijke felicitaties en veel tevredenheid gewenst in het verdere leven.

Overlijden

'Je hebt geleefd.
Jouw voeten zijn gegroeid, raakten de aarde aan,
tot ze verbaasd om wat niet wilde
op de plankjes van de rolstoel bleven staan.
Jouw handen tastten naar jouw tas
waarin jouw wereld zat,
Jouw ogen gericht naar de man die ooit dicht bij jou was,
naar wie jou hielpen,
naar het licht dat jou begroette.
Waar je nu ook mag zijn waar je niet bent,
we zullen weten dat je hebt geleefd en liefgehad.
En dat daar de gordijnen open moeten.'

Joke Van Leeuwen

Helaas op 13 juli ook het overlijden na een langdurende strijd van Lena Fornet (75), de echtgenote van oud-Wandelkringer **Hugo Broos**.

Op 11 november e.k. zullen wij ook haar gedenken in onze jaarlijkse herdenkingsmis.

Onze voorbije activiteiten :

Zondag 7 juli 2019

Heilige Geest – 14de zondag v/h jaar

Zondag 4 augustus 2019

Heilige Geest – 18de zondag v/h jaar

In de nabije en verre toekomst :

Zondag 1 september 2019 – 10u30

Heilige Geest – 22^e zondag v/h jaar

Zondag 6 oktober 2019 – 10u30

Heilige Geest – 27^e zondag v/h jaar

Carmen - G. Bizet
concertante uitvoering

Vlaams Symfonisch Orkest
Sint-Cecilia Essen
Zingende Wandelkring Antwerpen
gelegenheidszangers
solisten

muzikale leiding Bart Van Casteren

zaterdag 16/11/2019
15u

zondag 17/11/2019
16u
Sint-Michielscollege
Brasschaat

**O.l.v. Bart Van Casteren voeren we met het Vlaams Symfonisch Orkest de
orkestrale uitvoering van Bizets opera Carmen uit**

**op zaterdag 16 november om 15u00 en
op zondag 17 november om 16u00**

in het Sint-Michielscollege te Brasschaat

Werken mee aan dit nummer:

Paul Avermaete, Tony Ah Munn, Jan Leers, Luc Korthout, Jenny Backx, Jan Van den Eynde, Johan Clerckx, Rik Neel, Guido de Graeve, Ludo Engelen, Karel Sysmans, Marc Mattheussen, Marcel Coppens (v.u.).